

1. SOFIA

‘Kom op, meneer van Duren, u kunt het best,’ moedigde Sofia haar patiënt aan. ‘Het hoeft niet snel, we hebben alle tijd.’

‘Sinds wanneer hebben jullie alle tijd?’ mopperde Jack van Duren, zwoegend om zijn schoen zelf aan te krijgen. ‘Het enige wat jullie kunnen zeggen is *‘we komen eraan’* en vervolgens duurt het dan nog minstens tien minuten. Dat kan net lang genoeg zijn om in je bed te pissen.’

Sofia moest moeite doen om haar lach in te houden. Ze wist dat hij gelijk had, maar de manier waarop hij het zei, toverde een glimlach op haar gezicht. Meneer van Duren was nu zes weken opgenomen op de revalidatieafdeling waar zij werkte als seniorverpleegkundige. In die tijd had ze hem leren kennen als een man met een grote mond, maar een klein hartje. Hij was rechtstreeks in zijn uitspraken, mopperde vaak, maar als je echt tijd had om met hem in gesprek te gaan en je bezat de vaardigheden om door zijn opgetrokken muur te breken, dan ontmoette je een man met een hart van goud die ontzettend veel mee had gemaakt in zijn leven.

‘Dat is niet eerlijk,’ antwoordde Sofia. ‘We rennen en vliegen de hele dag en doen ons best om zo goed mogelijk voor iedereen te zorgen. Ik ben het met u eens dat het soms sneller zou mogen, maar we hebben nu eenmaal net als in heel zorgland, enorme tekorten aan personeel.’

‘Dat is mijn schuld niet,’ bromde Jack.

‘De mijne ook niet,’ zei Sofia. ‘Ik zou ook willen dat het anders was. Maar we moeten het doen met wat we hebben. Goed zo, mopperend of niet, de eerste schoen is aan! Hup, nu de andere.’

‘Ja, ja, ik weet het. Even uitblazen. En noem me niet steeds u, dan heb ik het gevoel dat ik zo oud ben. De naam was Jack, weet je nog?’ zei hij en gaf haar een knipoog.

‘Ik weet het. Kom Jack, haal even diep adem, dan gaan we daarna verder met je andere schoen. Je doet het echt super goed,’ moedigde Sofia hem aan. Ze vond het soms moeilijk om handelingen niet over te nemen. Gezien de tijdsdruk ging het sneller als ze zelf de schoenen bij Jack aan zou doen en ze weer verder kon naar de volgende patiënt die aan het wachten was. Maar dat was niet waarom ze op deze afdeling werkte. Sinds tien jaar werkte ze hier en haalde ze nog steeds elke dag energie uit de stappen die de mensen maakten. Soms ging het vlot, soms langzaam, maar elke stap was er één, hoe klein ook. Ze was in het bezit van een flink portie engelengeduld, wat hier goed van pas kwam. Als net afgestudeerd verpleegkundige was ze hier komen werken. Het ziekenhuisleven was niets voor haar, maar na een dagje meekijken, had ze haar zinnen gezet op deze revalidatieafdeling. Het leek haar een mooie uitdaging om mensen die geraakt waren door een ziekte of een trauma weer op weg naar zelfstandigheid te helpen. Vaak hadden ze weken, zo niet maanden doorgebracht in een ziekenhuis en was dit het volgende station. Naast het lichamelijke aspect, waar hard aan gewerkt werd, was het ook het mentale stuk wat haar interesse had. Ze voelde zich hier als een vis in het water en ging elke dag blij naar werk, hoe pittig het soms ook was. Naast veel verdrietige momenten die ze meemaakte, werd er ook veel gelachen met de patiënten maar ook met de collega’s onderling. Na een aantal jaren was ze gevraagd om seniorverpleegkundige te worden, een baan die ze met beiden handen had aangegrepen. Ze bleef hierdoor betrokken bij de patiënten, maar kreeg meer verantwoordelijkheid in het hele zorgproces, iets wat op haar lijf geschreven was. Als één van de weinige collega’s in het team werkte ze fulltime. Als achtendertigjarige

vrijgezel, verdiende ze de kost alleen en had ze deze uren nodig om een leuk leven te leiden. Sofia hield van reizen, met vriendinnen uit eten gaan of lekker een terrasje pakken. Ze had een heerlijk leven. Soms miste ze een man om zich heen, maar die momenten waren vaak ook snel weer verdwenen. Ze was verliefd, maar die liefde kon nooit beantwoord worden. Kurt, haar manager sinds twee jaar, was de man waar ze als een blok voor gevallen was tijdens zijn kennismakingsronde op de afdeling. Nooit eerder in haar leven had ze het gevoel dat de bliksem haar van binnen raakte gehad, totdat hij haar de hand schudde bij het voorstellen. Helaas voor haar was hij getrouwd en zou ze geen schijn van kans maken. Ook ...